

Розділ 1

1.

Багато хто запитував його, чи він, бува, не *той* Юрко Банзай. Ні, відповідав Юрко Банзай, посміхаючись. «Ми навіть не родичі», — відразу ж випереджав він наступне запитання.

Банзай учився на п'ятому курсі біофаку. Як одного з найкращих студентів його скерували на практику в один коледж, відгалуження від універу, на викладання біології у старших класах. Відверто кажучи, доти, доки Банзаєві не сказали, як називається те місто, він навіть не підозрював про його існування. *Мідні Буки*.

Дуже далеко розташоване: їхати дві з половиною години, та ще й потягом, який зупиняється біля кожного стовпа, наче спаніель.

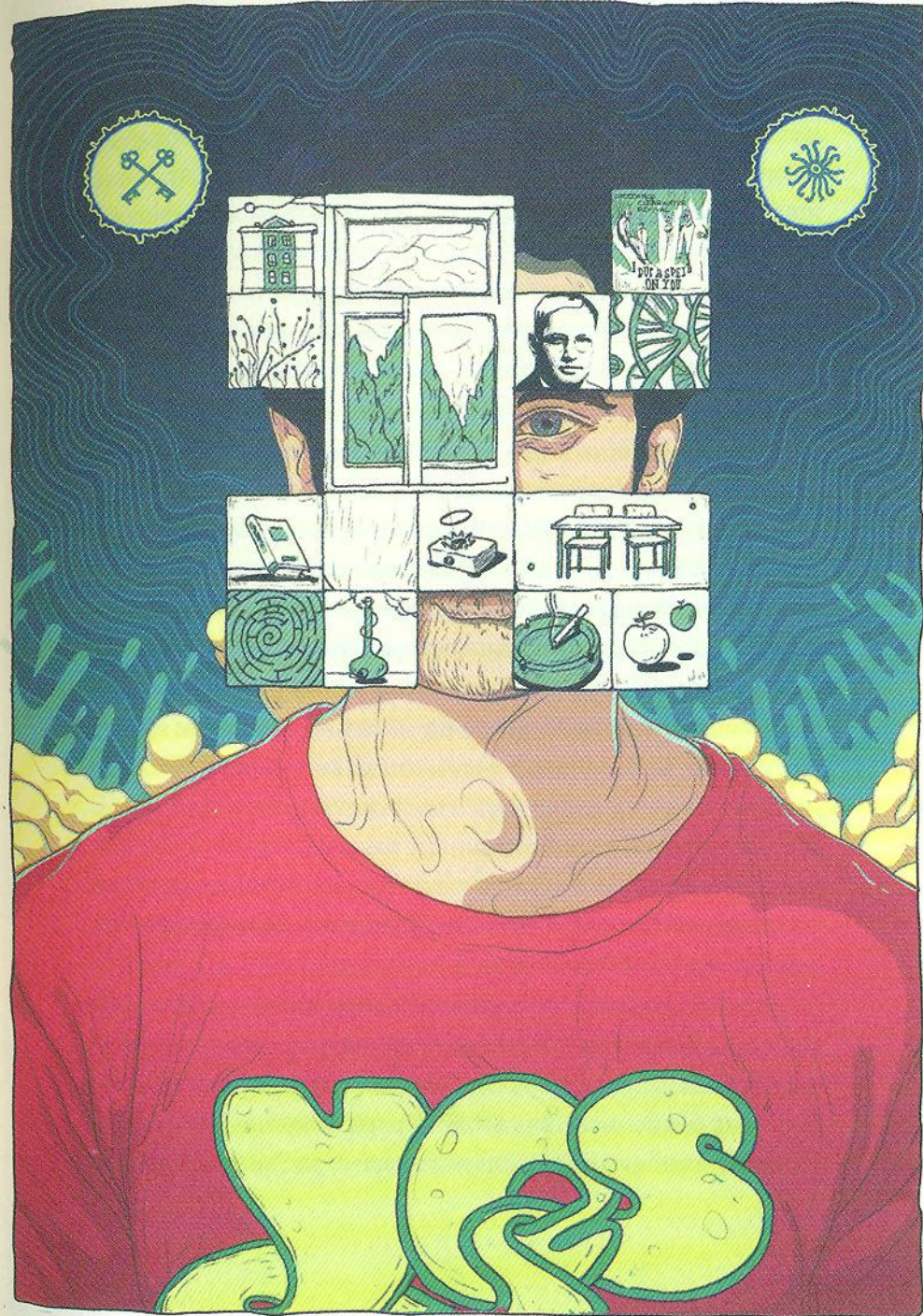
Банзай переїхав до Мідних Буків наприкінці серпня. Він винайняв однокімнатну квартиру в старезній триповерховій

будівлі. Страшна, немов атомна війна, бабця-баптистка змусила передплатити їхній баптистський вісник, а разом і місцеву газету «Патріот», де працював редактором її син. Газета не була шалено популярною, проте хтось її та й купував. Часопис розповідав про найновіші рішення райради, міські новини. Не цурався й вічних тем: зґвалтувань, убивств, випадків розбещення малолітніх та інших перчених штукоч, які так подобаються пенсіонерам.

Ось уже тиждень, як Юрко працював у коледжі. Навчання почалося 28-го, що вже було поганим знаком (завжди як не в людей, уже вкотре повторили собі під ніс учні). Люди розумні рубали дрова і скуповували свічки перед тим, як ті різко подорожчають із першими вимиканнями світла. Зима обіцяла бути холодною, темною та безнадійною. «Принаймні, — подумав він, — у Мідних Буках не вимикають води, на відміну від Львова».

Щоденно, крім неділі, Банзай виходив із хати з великим гірським наплічником за спиною. Хоч у «ермаку» лежало всього кілька книжок, пара загальних зошитів і канапка з двома яблуками, він ніколи не проміняв би його на звичайну сумку, а тим паче на кульок. Юрко Банзай вірив у щирість слів Карлоса Кастанеди, а дон Хуан, незабутній Карлосів учитель, радив носити все лише на плечах.

До речі, про яблука: Банзай прочитав, що піддослідні студенти, котрі з'їдали по два яблука щоденно, почувалися набагато ліпше й інтелектуально вище за тих, котрі яблук не їли. Такі факти дуже перейняли Банзая, бо він якнайчутливіше ставився до свого інтелекту і старанно плекав та зрощував

його у сприятливому середовищі. А загалом він був скромний хлопець, і ніхто (за винятком хіба що однієї-двох осіб) не здогадувався про глибинний символізм акту поглинання паперівок.

2.

Його тато хотів, аби син пішов батьковими слідами і став юристом. Син, тобто Юрко Банзай, цього аж ніяк не хотів і ще у восьмому класі потайки вирішив, що *набагато* ліпше бути сільським учителем біології, ніж нотаріусом чи ще якоюсь потворою. Вступання на біофак стало першою *справжньою* тріщиною в їхніх і без того натягнутих стосунках. Усі подальші з'явилися у процесі навчання, і тепер Банзай збирався приїжджати до тата й бабці лише по решту речей. І не показуватись у Львові до Різдва. А ще ліпше — до Вербної Неділі.

3.

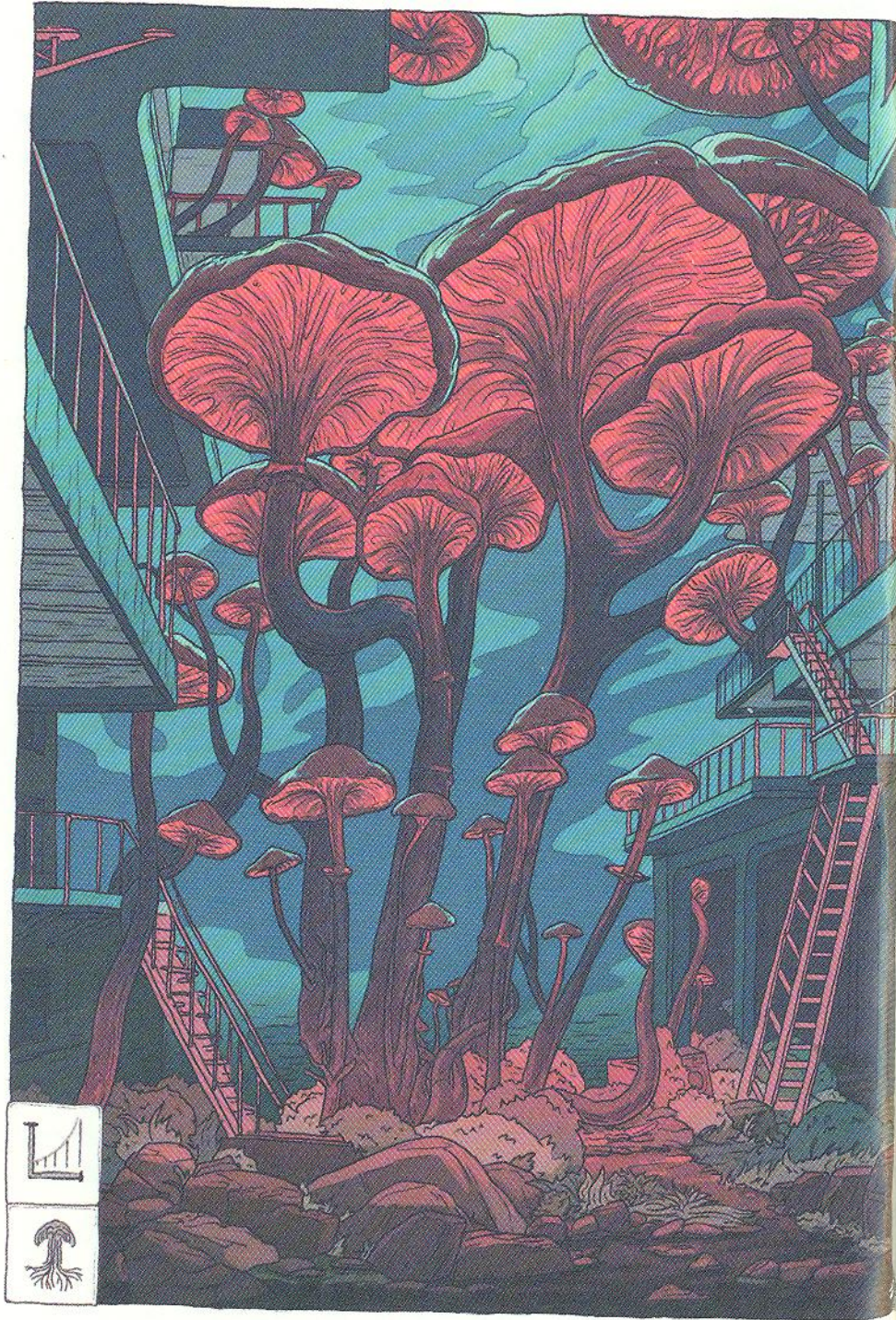
За час навчання на біологічному факультеті Банзай тричі потрапляв до реанімації.

Першого разу це сталося навесні першого курсу. Він намагався синтезувати LSD-25 із певного виду спорині — пліснявого грибка. Коли грибок було проковтнуто, почалося сильне запаморочення. Банзаїв найкращий кумпель — Сергій Мокоша, який усім відрекомендувався як Доц, — знайшов

безтямного Юрка на підлозі кухні. Банзай мав диявольське щастя, що забув замкнути двері.

Іншого разу, на другому курсі, він вирощував у себе вдома священні мексиканські гриби роду Строфарія, які нібито містять психотропну речовину псилоцибін. Експеримент не вдався, бо замість чарівних строфарій у Банзая проросли бліді поганки. Після того як його відкачали вдруге, Банзай дуже довго подумки (і дуже часто — вголос) кляв недбалість цілого відділу мікології, всіх педантів-аспірантів і цілу кафедру разом із прибиральницями.

Третій раз мало не став для нього фатальним. То було якраз після Дня міста Лева на четвертому курсі, коли від нього пішла його кохана Соломія. Він з'їв три прекрасні екземпляри мухомора червоного, якого знову ж таки виростив у домашніх умовах із викрадених на кафедрі мікології спор. Він узяв на віру слова подружжя Воссонів, яке стверджувало, що мухомор є славнозвісною індуїстською сомою та що гриб може подарувати незабутні психоделічні пережиття. Проте, на власне розчарування, крім дивних великих барвистих плям, жодних інших галюциногенних переживань він не отримав. Коли різь у шлунку стала пекельно-нестерпною, він зателефонував у швидку. Пік інтоксикації був, напевно, найпаскуднішим відчуттям у його житті. Голова нестримно крутилася, суглоби виломлювало диким боєм, шлунок палав токсичним вогнем, і все, що не було закріплено в його кишківнику, вихлюпувалося з обох виходів. Ніхто з персоналу чи родичів (а їх було всього двоє: тато й бабця) так і не сказав йому, як близько до краю він балансував.

4.

Його найкращий товариш Дощ вивчав межі реальності за допомогою спиртних напоїв, але це не заважало йому бути доволі успішним студентом. Разом із Банзаєм вони вчилися на біохімії та обоє схилили голови у пошані перед величчю циклу Кребса. Вони навіть планували видати кілька страшенно розумних і глибоких книжок на цю тему. Банзай подумки вже бачив, як він розгортає одну дуже вчену книжку й читає:

Видавництво «Наукова думка» готує до друку:

Банзай Ю., Мокоша С. «Ілюстрований путівник циклом Кребса в алегоріях»;

Банзай Ю., Мокоша С. «Цикл Кребса для “чайників”»;

Мокоша С., Банзай Ю. «Цикл Кребса у прислів'ях і приказках» (видання друге, доповнене та перероблене).

Ще було би непогано написати стереографію (тобто наукову роботу, виконану двоосібно) на тему: «Слово на захист фекалотерапії». Нехай знають, що не сечею одною можна зцілюватися.

5.

Банзай стояв, спершись на підвіконня, навпроти кабінету директора. Він мав на меті з'ясувати, кого, де і як довго він буде вчити. Директор саме балакав по телефону. Судячи з підлабзницького тону, то була дружина. Юрко вирішив, що тактовно буде зачекати за дверима.